

HELE BİR BAKSANIZA! MÜNÂFIKLİK HER DEVİRDE AYNI!

*Mümin olanlar,
Allah'a (CC) teslim olanlardır¹.
Müslümanlar arasında münâfıklar olabildiği hâlde,
mü'minler arasında münâfik olmaz.*

*Kişinin îmanının belirtisi, o kişiyi
iyiliklerin sevindirmesi, günah ve kötülüklerin üzmesidir.
Ama burada, esas olan, iyiyi ve kötüyü tanıma meşesidir. Bu da, bilimle değil,
ilimle öğreniliyor.*

*Kalp kararması,
günah ve günahların sonunda oluşan,
mânevî bir hastalıktır.
Kalp kararmasının belirtisi
(turnusol kâğıdı) ise, gerek küçük ve gerekse
büyük bir günah işlediğinde, insanın üzüntü duymamasıdır.*

Prof^h. Dr. Mustafa TEMİZ⁸
29.12.2017

*“De ki:
'Size bundan daha
kötüsünü haber vereyim mi?
Allah'ın lânet ve gazap ettiği, aralarından
maymunlar ve domuzlar çıkardığı kimseler ile
şeytana tapanlardır ki, işte Allah katında bunların
yeri daha kötü ve doğru yoldan daha sapıktır. Onlar size
geldikleri zaman îman ettik!' derler. Hâlbuki onlar muhakkak
küfür ile girmişler, yine muhakkak küfür ile çıkmışlardır. Allah onların
neler gizlemekte olduğunu çok iyi bilendir².”*

¹ Temiz, M., *Âyetlerle Mü'minlerin Özellikleri*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi
<http://mtemiz.com/bilim/AYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.pdf> YA DA
<http://gayalo.net/dosyalar/AYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.pdf> YA DA
<http://mtemiz.com/bilim/AYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.docx> YA DA
<http://gayalo.net/dosyalar/AYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.docx>, En Son Erişim Tarihi:
19.05.2015, <http://gayalo.net>, <http://mtemiz.com/bilim/bilimkosesi.htm>

² Pdf dosyalarında sayfa sonlarındaki pdf, html uzantılı ve diğer adresler tıklandığında, internetteki bu ilgili yazılara ânında ulaşılabilir.

⁸ Yazar, *particilik taassubunu* reddeder, **Türkiye Gemisi**'nin batmamasının garantisinin, İslâmî istikâmet doğrultusundaki çalış-malarda olduğuna inanır ve bu nedenle İslâmî istikâmeti benimseyenlerin tarafındadır. Yazar hakkında daha fazla bilgilenecek isteyenler, aşağıdaki internet adresini **tıklayabilirler**:
[http://mtemiz.com/bilim/BHB%20GEÇTİ%20\(Yalnızca%20çocuksuz%2031.07.2015\).pdf](http://mtemiz.com/bilim/BHB%20GEÇTİ%20(Yalnızca%20çocuksuz%2031.07.2015).pdf)

² Mâide Süresi, âyet 60.

“Ehl-i Kitap’tan
o küfreden kardeşlerine:
‘Andolsun, eğer siz yurdunuzdan
sürülür, çıkarılırsanız, biz de muhakkak
sizinle çıkar, gideriz! Sizin aleyhinizde, hiçbir
kimseye hiçbir zaman îtaat etmeyiz! Eğer sizinle
harp edilirse, muhakkak ve **muhakkak**, biz size yardım ederiz!’
demekte olan o münâfikları görmedin **mi**? Hâlbuki Allah **şehâdet**
eder **ki**, onlar muhakkak yalancılardır!”

“Andolsun **ki**; onlar yurtlarından çıkarılacak
olurlarsa, bu münâfiklar onlarla birlikte çıkıp gitmezler!
Eğer onlar muharebeye tutuşurlarsa, yardım **da** etmezler! Şâyet yardım
etseler bile, andolsun **ki**, mü’minler karşısında dayanamayarak arkalarına
dönüp kaçarlar! Sonra **da**, kendileri hiçbir yerde yardım göremezler!”

“O münâfiklar ve
Yahûdiler, müstahkem kasabalarda yâhut
duvarlar arkasında, surlar, hisarlar içinde siperlenmeden, sizinle
toplu bir hâlde çarpışamazlar.”

“Nadîr Oğulları’nı muharebeye teşvik eden
münâfikların hâli **de**, şeytanın hâli gibidir: Çünkü şeytan
insana ‘Küfret!’ der **de**, o küfredince, ‘Ben gerçekten senden **uzacağım!**
Çünkü ben Âlemlerin Rab’bi olan Allah’tan korkarım!’ der[¶].”

“Allah, münâfikların **erkeklerine**,
kadınlarına ve bütün **kâfirlere** sonsuza **dek** olmak üzere,
Cehennem ateşini va’detti. O, onlara yeter. Allah, onları **rahmet**
alanından **uzaklaştırdı**. Onlara sürekli bir azap vardır³.”

“O gün münâfik erkekler ve
münâfik kadınlar o îman edenlere şöyle diyeceklerdir,
“Bize bakın da sizin nûrunuzdan alalım?” **Onlara**, “Arkanıza dönün
de nur arayın!” denilir. Aralarına kapılı bir sur çekilir **ki**, onun içinde **rahmet**,
dışında da azap vardır⁴.”

Giriş

Günümüzdeki **hak-bâtıl** mücâdelesini, **Asr-ı Saâdet**’teki **Mü’min-münâfik**
mücâdelesinin aynı değil **mi**?

Müslüman Mü’minler için, hatta tüm Müslümanlar için, en tehlikeli ve
aldatıcı olan kimseler, Müslümanlar arasında bulunan münâfiklardır. Onun
için **mü’minlerin münâfikları iyi tanımaları gerekir / gerekiyorsa...**

¶ El Haşr Sûresi, âyet 11-17.

³ Tevbe Sûresi, âyet 68.

⁴ Hadid Sûresi, âyet 13.

Bu münâsebetle, münâfıkları, onların pîri sayılan, Peygamberimiz (SAV)'in dönemindeki, Abdullah bin Übey bin Selûl'den başlayarak, öğrenmek gerekiyor.

Çünkü Asr-ı Saâdet'teki münâfıklar tarafından kullanılan, yöntem ve vâsıtalar ve kullanılan dil ve kavramlar, farklı olsa bile, dil, kavram ve yöntemlerin, her devirde hak-bâtil gerçeği açısından, benzer olarak ortaya çıktıkları gözlerden kaçmıyor... Hele bunu, bu yazıyı okuduktan sonra, bizzat görmüş olacaksınız.

Asr-ı Saâdet Dönemi'ndeki Münâfıklar'dan Münâfıklık Örnekleri

'Üstümüzü Tozlatma!'

Peygamberimiz (SAV), Bedir Savaşı'ndan önce, bir gün, üzerine Fedek işi saçaklı kadifeden palan vurulmuş bir merkebe binip (o sırada çocuk bulunan) **Üsâme bin Zeyd'i de terkisine aldı, Haris bin Hazrec Oğulları mahallesindeki evinde hasta bulunan, Sa'd bin Ubâde'yi ziyârete gitti.**

Yolda, **Abdullah bin Übey bin Selûl'e rastladı.** Abdullah bin Übey, köşkünün gölgesinde **oturuyor** ve **çevresinde**, Müslümanlardan, putlara tapan müşriklerden ve **Yahûdiler'den** birtakım **kimseler, bulunuyordu. Abdullah bin Revâha** da o mecliste bulunuyordu.

Peygamberimiz (SAV), Abdullah bin Übey bin Selûl'ü görünce, inip selâmlamadan, görüşmeden geçmeyi uygun görmedi. Merkebin durmasıyla kaldırdığı **toz meclisi kapladı.** Abdullah bin Übey bin Selûl, **kaftanıyla burnunu kapadı** ve Peygamberimiz (SAV)'e:

"Üstümüzü tozlatma!"

diyerek **saygısızca** konuştu.

Demek ki **münâfıklıkta, saygın kimselere bile, yeri geldiğinde kabalık** ve **nezâketsizlik** var...

Peygamberimiz (SAV), *merkepten inip onlara selâm verdi*. Biraz oturdu. **Kur'ân'ı Kerîm** okudu. Orada bulunanları, **Yüce Allah'a (CC) îmâna ve İslâmiyet'e dâvet etti**. Allah'ı (CC) hatırlattı. *Onları Âhîret azâbıyla korkuttu, Âhîret nîmetleriyle müjdeledi*.

Bu sırada, *Abdullah bin Übey bin Selûl ise susuyor*, hiç konuşmuyordu. *Peygamberimiz (SAV) sözlerini bitirdiği zaman*, Peygamberimiz Aleyhisselâma:

“Ey kişi! Senin bu söylediklerin hak ve gerçekse, bundan daha güzel birşey olamaz! Fakat sen bizim meclisimize gelip de bizi bununla rahatsız etme! Konak yerine git! Sana gelen olursa, bunları onlara anlat! Evinde otur!”

“Sana gelmeyen kimseyi bununla rahatsız etme ve onun meclisine de, onun hoşlanmadığı birşeyle gelme!” dedi.

Fakat Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, *Allah'ın (CC) emri gereği dini tebliğ etmekle görevli olduğu için*, bunu yapmak **zorunluluğu** içindeydi.

Hemen burada, *ona selâm vermek için duran*, **Peygamberimiz (SAV)**'in **nezâketini** ve Abdullah bin Übey bin Selûl'ün ise, *ne kadar saygısız olduğunu görebilirsiniz*.

Abdullah bin Übey bin Selûl'ün yanında bulunan Müslümanlardan **Abdullah bin Revâha** ise:

“Hayır, Yâ Rasûlallah! Sen onu bize getir!”

“Her zaman meclislerimize, evlerimize, barklarımıza buyur! Bizi meclislerimizde onunla bürü! Vallâhi, o bizim sevdiğimiz şeylerdendir.”

“(Onlar) Allah'ın bize ikram ettiği ve bizi kendisine hidâyet eylediği şeylerdendir. Biz onu çok severiz!” der demez, Müslümanlarla müşrikler ve Yahûdiler birbirlerine **sövüp** saymaya, *vuruşmaya başladılar*. Hattâ birbirlerini öldürecek **dereceye** vardılar.

Peygamberimiz (SAV), onları teskine çalıştı, yatıştılar.

Abdullah bin Übey bin Selûl, *kavminden*, o zamana kadar **görmediği bir muhalefeti** görünce, **kendi kendine:**

“*Senin kölen senin hasmın olduğu zaman, zelil olur gidersin!*”

“*Seninle güreş tutanlar seni yıkarlar! Şâhin, kanadı olmadan, yerden fırlayabilir mi hiç? Şâyet bir gün onun yeleği kesilirse, o mutlaka düşer!*” diyerek **söylendi.**

Bunun üzerine, *Peygamberimiz (SAV) merkebine binerek, Sa’d bin Ubâde’nin evine vardı, içeri girdi.*

Abdullah bin Übey bin Selûl’ün söylediği **söz, Peygamberimiz (SAV)’in** yüzünde okunuyordu.

Sa’d bin Ubâde:

“*Vallâhi, Yâ Rasûlallah! Ben senin yüzünde **birşey** görüyorum! Sanki, hoşuna gitmeyen bir şey **işitmiş** gibisin!?” dedi.*

Peygamberimiz (SAV):

“*Evet! Öyle oldu, Ey Sa’d! **Ebû Hubab**’ın ne söylediğini duymadın mı? O şöyle **şöyle** söyledi!”*

diyerek, Abdullah bin Übey bin Selûl’ün söylediklerini **Sa’d bin Ubâde**’ye haber verdi.

Sa’d bin Ubâde:

“*Yâ Rasûlallah! Sen ona **yumuşak** davran! Onun kusurunu **affet!** Sana Kitâbı indiren **Allah**’a yemin ederim ki; Allah’ın irâdesi sana peygamberlik vermek sûretiyle tecellî etti.”*

“*Hâlbuki şu beldeciğin (Medîne’nin) **halkı**, Abdullah bin Übey bin Selûl’e **taç** giydirmeye ve tacın üzerine de krallığa mahsus sarık sarmaya **hazırlanmış** bulunuyorlardı. Fakat **Allah**, sana ihsan buyurduğu peygamberlik hakkıyla, onların bu tasavvurlarını **imkânsız** hâle koydu. Bu mahrûmiyetle, Abdullah bin Übey **mahzun** ve **mükedder** oldu.”*

“Yâ Rasûlallah! İşte bu kederle, o gördüğünüz çirkin harekette bulunmuştur. Vallâhi, o umup durduğu krallığı kendisinden senin soyup aldığı görüşüne kapılmıştır. Sen onu af buyur!” dedi.

Peygamberimiz (SAV) de onu **affetti**.

Zâten Peygamberimiz (SAV) de, *ashâbı da*, **Yüce Allah**'ın (CC) bu husustaki buyruğuna **uyarak** gerek müşriklerin, *gerek **Kitab Ehli olanların kusurlarını affediyor***, onların işkencelerine katlanıyorlardı.

Nihâyet Yüce Allah (CC), *onlarla savaşmaya izin verince*, Bedir savaşı yapıldı. *Böylece Allah (CC)*, Kureyş kâfirlerinin **ulularını, azıllarını, orada öldürdü**.

Bunun üzerine, *putlara tapan Medîne'li müşriklerden*, **Abdullah bin Übey bin Selûl** ile birlikte hareket eden **kişiler**, *“Artık, bu zafer ve galebenin ona yöneldiğini açıkça gösteren bir vâkiâdır!” diyerek*, Peygamberimiz (SAV)'e İslâmiyet üzerine **bey'at** edip Müslüman olmak zorunda kaldılar.

Müslüman oldular ama münafıklıktan arınıp mü'min olabildiler **mi**? Asıl mesele **burada...**

Abdullah bin Übey bin Selûl de, *kavminin böyle kendisinden ayrılıp uzaklaştığını ve İslâmiyet'e sarıldığını görünce, kalbinde taşıdığı olanca ni-fâkı ve düşmanlığıyla birlikte*, istemeyerek İslâmiyet'e girmek zorunda kaldı ama **mü'min** olmadı.

Abdullah bin Übey bin Selûl, Münâfikların **başı** idi.

Yahûdi bilginlerinin münâfiklarından *Vedia, Mâlik bin Ebî Kavkal, Süveyd ve Dâis*, Abdullah bin Übey bin Selûl'ün yanında toplanırlardı.

Dırar Mecidi

*Münâfiklar Peygamberimiz (SAV)'e **mescit** açtırmak istediler...*

Medîne'de **münâfiklar**, *İslâm aleyhindeki faaliyetlerini açıkça ve rahatça yapamadıkları için*, İslâm devletinin tâkibinden kendilerini **koruyacak**, *gizli çalışmalarını yürütmeye elverişli bir merkeze ihtiyaç duyuyorlardı*. Peygamberimiz (SAV)'in Medîne'ye hicret etmesi üzerine **Ebû Âmir**, *ir-*

tibatlı bulunduğu, Medîne'deki münâfıklara mescit şeklinde bir merkez kurmalarını tavsiye etmiştir.

Bunun üzerine **Münâfıklar, 630 senesinde Medîne'de, Sâlim bin Avf Oğulları'nın bölgesinde, Kubâ Mescidi'ne yakın bir yerde, sözde bir mescit yaparak, Peygamberimiz (SAV)'e müracaat ettiler.** İçlerinden yaşlıların ve özür sâhiplerinin merkezdeki Medîne Mescidi'ne devamlı olarak gelemediklerini, *bâzen yağmurlu ve soğuk günlerde kendilerinin de cemaate katılmadıklarını*, bu sebeple kendi bölgelerinde namazı cemaatle kılabilmek üzere, *bir mescit inşa ettiklerini belirterek*, mescitlerine gelip namaz kıldırmasını ve böylece bu mescitin açılışını yaparak Peygamberimiz tarafından resmen **tanınmasını** istediler.

Bu sırada **Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, Tebûk Gazvesi'nin hazırlıkları ile son derece meşguldu** ve sefere çıkmak üzere idi. *Bu sebeple kendisine müracaat edenlere*, ancak seferden döndükten sonra **mescitlerine** gelebileceğini **belirtti:**

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, Tebûk Seferi'nden dönerken Medîne yakınlarında Tevbe Sûresi'nin 107-110. âyetleri nâzil oldu. Bu âyetlerde⁵ söz konusu mescitin Müslümanlara zarar vermek, Peygamberimiz (SAV)'i inkâr (dirâr) etmekte güçlenmek, Müslümanlar arasında ayrılık çıkarmak, daha önce Allah ve Resûlü'ne karşı savaşanlara gözetleme yeri hazırlamak amacıyla yapıldığı, münâfıkların bu amaçlarını gizlemek için, "Biz sâdece iyilik yapmak istiyorduk." diye yemin ettikleri, buna rağmen yalancı oldukları belirtilerek şöyle buyuruluyordu:

"Onun için kesinlikle orada namaza durma! Tâ ilk gününde temeli takvâ üzerine kurulan mescit, içinde namaz kılmana elbette daha lâyıktır. Onun içerisinde tertemiz olmayı seven kimseler vardır. Allah da çokça temizle-

⁵ **Tevbe Sûresi, âyet 107-110:** "Bir de inadına zarar vermek, kâfirlik etmek, mü'minlerin arasına tefrika sokmak ve daha önce Allah ve peygamberine karşı savaş açan bir herife pusu, gözcülük yapıp vermek için tuttular bir mescit yaptılar. Bununla beraber, "İyi niyetten baska bir mak-sadımız yoktur!" diye yemin edecekler. Fakat bunların kesinlikle yalancı olduklarına Allah sâhittir. "O mescit içinde sen kesinlikle namaza durma! Tâ ilk gününde temeli takvâ üzerine kurulan mescit elbette içinde namaz kılmana daha lâyıktır. Onun içinde günahlarından arınmayı seven kişiler vardır. Allah da arınmış, ak pak olmuş olanları sever. O halde binâsını Allah korkusu ve Allah rızâsı üzerine kurmuş olan mı hayırlıdır, yoksa bi-nâsını yıkılmak üzere olan bir uçurumun kenârına kurup da onunla birlikte Cehennem'e yuvarlanan mı daha hayırlı? Allah, zâlimler gürûhunu hidâ-yete erdirmez. Onların kurmuş oldukları bu türlü binâlar, kalpleri parça parça olmadıkça, kalblerinde bir nifak düğümü olup kalacaktır. Allah, a-lîmdir, hakîmdir."

nenleri sever. Binâsının temelini Allah'tan (CC) korkma ve rızâsını kazanma esâsı üzerine kuran **mi**, yoksa binâsını bir uçurumun kenârına kurup da onunla Cehennem'in ateşine göçen **mi** daha **hayırlıdır?**"

"Allah, zâlimler gürûhunu doğru yola sevketmez. Yürekleri paramparça oluncaya kadar yaptıkları o **mesçit dâima bir şüphe** kaynağı olarak kalplerinde kalacaktır. Allah **Alîm**'dir, **Hakîm**'dir."

Münâfıklar, *Dırâr Mesciti*'ni açmak için, Peygamberimiz (SAV)'in seferden dönmesini **beklemişler** fakat Peygamberimiz (SAV) Medîne'ye dönünce, gerçek mâhiyeti konusunda Allah (CC) tarafından bilgilendirildiği, yönlendirildiği, **Dırâr Mescitini**, görevlendirdiği birkaç sahâbe vâsıtasıyla **yaktırarak** ortadan kaldırmış, böylece, münâfıkların belli bir merkezde toplanıp üslenerek faaliyette bulunmalarına **fırsat** vermemiştir.

Kübâ'daki Münâfıklar

Kübâ'da oturan oniki münâfık vardı.

Kübâ'da oturan oniki **münâfık** vardı. Onlar, *Ebû Âmir Fâsık* ile gizli gizli görüşür, konuşur, **Peygamberimiz (SAV) Efendimiz** ile **ashâbını Medîne**'den çıkarmayı tasarlarlardı. **Ebu Âmir**; *Dubâyâ Oğulları*'ndan olup **Râhip** diye anılırdı. Allah adamlığına, ruhbanlığa özenir, kıldan ruhbanlık elbisesini giyerdi, baş münâfık **Abdullah bin Übey bin Selûl** de onun halasının oğlu idi.

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, *peygamber olarak gönderilince*, kiskançlığı tutan **Ebu Âmir Peygamberimiz (SAV)**'e gelerek:

"*Senin şu getirmiş olduğun din nedir?*" diye sordu.

Peygamberimiz (SAV), "*İbrâhim (AS)'ın dini olan hanîfliği getirdim.*" buyurdu.

Ebû Âmir:

"*Onun üzerinde olan benim!*" dedi. **Peygamberimiz (SAV):**

"*Sen onun üzerinde değilsin!*" buyurdular. **Ebû Âmir:**

“Hayır, Ey Muhammed! Sen, hanîfliğe, onda olmayan şeyleri soktun!” dedi.

Peygamberimiz (SAV):

“Ben öyle birşey yapmadım. Fakat onu sâf ve tertemiz olarak getirdim!” buyurdu.

Ebû Âmir:

“Yalancıyı Allah kovulmuş, garip ve yapayalnız bir hâlde öldürsün!” dedi.

Peygamberimiz (SAV):

“Evet! Yalancı kimseyi Yüce Allah böyle yapsın.” buyurdu.

Ebû Âmir; kendisine tâbi olan 50 genci yanına alarak, Mekke’ye gitti. Bedir Savaşı’nda müşriklerin yanında yer alıp çarpıştı. O Müşrikleri, Uhud ve Hendek Savaşı için de ayaklandıranlar ve Peygamberimiz (SAV) ile çarpışanlar arasında idi.

Peygamberimiz (SAV) Mekke’yi fethedince Ebû Âmir **Tâif’e**, **Tâifliler Müslüman olunca da, Şam’a** kaçtı. **Orada Hıristiyanlığı kabul etti. Şam’da kovulmuş, garip, yapayalnız olarak ölüp gitti!**

Kübâ’da, Amr bin Avf Oğulları’nın bâzı akılsızları ile münâfıkları, gec-leyin Peygamberimiz (SAV) Efendimizi’in yatıp kalktığı evi taşlamaya baş-ladılar. Peygamberimiz (SAV) bunu görünce: “Himâye ve komşuluk bu mu?” diye yakınarak Kübâ’dan ayrıldı.

**Peygamberimiz (SAV)’in Münâfıkları
İkaz Etmesi**

Münâfıklar bir gün **toplamp**, **İslâmiyet ve Müslümanlar aleyhinde konuş-muşlardı. Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, Mescit’te verdiği hutbesinde, Allah’a (CC) hamd ü senâda bulunduktan sonra, münâfıklara hitâben:**

“Sizlerden bâzı kimseler toplandılar, şöyle **şöyle** söylediler! Kalkın! Allah'tan yarlıganmanızı **dileyin!** Ben de sizin için yarlıganmanızı dileyeyim.” buyurdu. Hiçbiri, yerlerinden kıvıldamadılar, ayağa kalkmadılar.

Peygamberimiz (SAV):

“Siz niçin kalkmıyorsunuz? Kalkın ve Allah'tan yarlıganmanızı **dileyin!** Ben de sizin için Allah'tan mağfiret dileyeyim.” buyurdu ve sözünü üç kere **tekrarlayıp:**

“Siz ya kendiliğinizden kalkarsınız, ya da ben sizi isimlerinizi anarak kaldıracam!” buyurduktan **sonra**, “İsmi andığım ayağa kalksın!” buyurdular.

‘**Kalk ey filan! Kalk ey filan! Kalk ey filan!**’ buyurarak, **36** kişinin ismini andı. İsimleri anılanlar, **hor** ve **hakîr** bir hâlde, ayağa kalktılar.

Peygamberimiz (SAV):

“Allah'tan korkunuz!” buyurdu.

Yine bir gün, münâfiklardan bâzıları, Mescit'te toplanmışlardı. Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, onların birbirleriyle fısıldaşıklarını görünce, Mescit'ten dışarı çıkarılmalarını emir buyurdular.

Onlar, Mescit'ten itilerek, sürüklenerek **dışarı** çıkarıldılar:

Ebû Eyyûb Hâlid bin Zeyd el-Ensârî kalkıp Ganm bin Neccar Oğulları'ndan, Câhiliye devrinde onların putlarının bakıcısı olan, **Amr bin Kays**'a doğru vardı. Onu ayağından tutup sürükleyerek **Mescit**'ten dışarı çıkardı. O çıkarılırken, Ebû Eyyûb'a:

“**Ey Ebû Eyyûb!** Beni Salebe Oğulları'nın hurma kurutma yerinden **mi** çıkarıyorsun?” diyordu.

Bundan sonra, **Neccar Oğulları**'ndan bir kimse olan, **Râfi bin Vedia**'ya doğru vardı, onu boynundan ridâsıyla tutup, şiddetli bir şekilde, çektikten ve yüzüne bir şamar indirdikten sonra, Mescit'ten dışarı çıkardı. Dışarı çıkarırken de, **ona:**

*“Ey habîs **münâfık!** Yuh sana! Ey münâfık! Resûlullah Aleyhisselâm’ın Mesciti’nden, geldiğin yoldan geri dön!” diyordu.*

Umâre bin Hazm, kalkıp **Zeyd bin Amr’a** doğru vardı. **Zeyd** uzun sakallı bir adamdı. **Umâre** onu, sakalından tutup **şiddetle** çekti, **Mescit’ten** dışarı çıkardıktan sonra, iki avucunu **birleştirip** göğsüne **hızlıca** bir yumruk indirdi. **Zeyd bin Amr**, yere serildiği zaman:

“Ey Umâre! Beni çok hırpaladın!” dedi.

Umâre de ona:

*“Ey **Zeyd!** Allah seni rahmetinden uzak **kılsın!** Allah’ın senin için hazırladığı **azap** bundan daha **şiddetlidir!** Sen bir daha sakın Resûlullah Aleyhisselâm’ın Mesciti’ne **yaklaşma!**” dedi.*

Neccar Oğulları’ndan **Ebû Mes’ud bin Evs** kalkıp, **Kays bin Amr bin Sehl’e** doğru vardı. **Kays** genç biriydi, *ondan başka genç münâfık yoktu.* **Ebû Mes’ud**, kafasını sürterek, onu Mescit’ten dışarı çıkardı.

Belhadre bin Hazrecler’den, **Ebû Sâid el-Hudrî’nin** kavminden **Abdullah bin Hâris**, kalkıp **Hâris bin Amr’a** doğru vardı. **Hâris** perçemli bir adamdı, onu perçeminden hızlıca tutup çekti. Yerde sürükleyerek **Mescit’ten** dışarı çıkardı. **Hâris bin Amr**, çıkarılırken, **Abdullah bin Hâris’e**:

“Ey Hâris’in oğlu! Andolsun ki, sen bana çok katı davrandın!” diyordu. **Abdullah bin Hâris** ise ona:

*“**Sen buna lâıyıkısın!** Ey Allah **düşmanı!** Allah senin hakkında ‘Resûlullah Aleyhisselâm’ın Mescit’ine aslâ yaklaşma!’ diye **âyet** indirdi. Çünkü sen **necissin, pissin!**” dedi.*

Amr bin Avf oğullarından bir adam kalktı, *kardeşi **Züvey bin Hâris’e** doğru vardı.* Onu şiddetli bir şekilde **Mescit’ten** dışarı çıkardı ve:

“Yuh sana! Şeytan ve şeytanın işi sana hâkim olmuş!” dedi.

İşte **bunlar**, o gün **Mescit’te** bulunan ve dışarı **çıkarılmaları**, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz tarafından emir buyurulan **münâfıklardandı.**

Baş Münâfığın Bir Başka Saygısızlığı

Uhud Savaşı bir belâ, bir imtihan, herkesin içindekini dışına vurma günü olmuş; mü'mini, münâfığı ortaya çıkarmıştır.

Münâfıklar; Müslümanların şehitlerine ağlayıp sızlamalarını, Müslümanları, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'den ayırmak için, bir fırsat saymışlardır. Ayrıca bu arada, **Uhud Savaşı**'nda, Yahûdiler'in **hiyânet** ve **yaramazlıkları** da açığa çıkmıştır. Öyle ki, Medîne'de nifak ve fesat kazanı kaynamaya başlamıştır.

Yahûdiler, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz hakkında:

“Eğer gerçekten peygamber olsaydı, Kureyş müşriklerini yener, onlara yenilmezdi! Kendisinin hükümdarlıktan, saltanattan başka bir maksadı yoktur!” diyorlardı.

Münâfıklar da aynı şeyi söylüyor, yaralı Müslümanlara:

“Bize îtaat etmiş olsaydınız, uğradığınız musîbete uğramazdınız!” diyerek münâfıklıklarını perçinliyorlardı.

Abdullah bin Übey bin Selûl ve onunla birlikte olan **münâfıklar,** Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'in sahâbilerinin **yaralanmış** olmalarına **seviniyorlar,** çirkin sözler **söylüyorlar,** yaygara koparmaktan geri durmuyorlardı.

Abdullah bin Übey bin Selûl, Uhud'da yaralanmış olan **oğluna:**

*“Sen benim görüşümü dinlemeyen, gençlerin görüşüne uyan Muhammed'le **Uhud**'a gitmeseydin, bu musîbete uğramazdın! Vallâhi, ben işin bu sonuca varacağını görür gibiydim!” diyor,* oğlu **Abdullah** ise:

“Allah'ın, Resûlüne ve Müslümanlara yapmış olduğu şeyde, muhakkak, hayır ve hikmet vardır!” diyerek cevap veriyordu.

“Otur Ey Allah Düşmanı!”

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, Medîne'ye hicret edip geldikten ve Mescit yapıldıktan sonra, **Abdullah bin Übey bin Selûl,** her Cumâ günü

Mescit'e gelir, dâimâ Mescit'in belli bir yerinde oturur, hiç kimse ona îtiraz etmez, kendisinin mevkiine ve kavmine hürmeten, bu hareketi hoş görülürdü.

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, Cumâ günü Mescit'te Müslümanlara hutbe irâdedip oturunca, **Abdullah bin Übey bin Selûl ayağa kalkar** ve:

“Ey insanlar! Allah'ın aranızda bulundurup sizi onunla gâlip ve üstün kıldığı, şereflendirdiği bu Resûlü'ne yardım ediniz ve saygı gösteriniz! Onun sözlerini dinleyiniz ve kendisine îtaat ediniz!” der, otururdu.

Abdullah bin Übey bin Selûl, Uhud günü, *yapılmayacak şeyi yaptığı*, kendisine uyan halk ile geri döndüğü zamana **kadar**, *hep böyle yapardı.*

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, **Hamrâu'l-Esed Seferi'nden döndükten sonra**, Cumâ günü, *Abdullah bin Übey bin Selûl*, yine öteden beri yapmakta olduğunu yapmak için **ayağa** kalkınca, **Müslümanlar elbisesinin eteklerinden çekerek, ona:**

“Otur ey Allah düşmanı! Sen buraya lâıyk değİlsin! Sen yapacağın kötülüğü yaptın!” dediler.

Ebû Eyyûb Hâlid bin Zeyd el-Ensârî ile **Ubâde bin Sâmit**, *orada bulunanların*, **Abdullah bin Übey bin Selûl'e**, *en sert ve katı* davranan kişilerden **idiler**. *Muhâcirler'den, ona müdâhale eden olmadı.*

Ebû Eyyûb, *Abdullah bin Übey bin Selûl'ün sakalından tuttu*, **Ubâde bin Sâmit** de boynundan itti ve:

“Sen buraya lâıyk değİlsin!” dediler.

Abdullah bin Übey bin Selûl, ne yapacağını **şaşırdı**, *dışarın çıktı.*

“Sanki ben büyük bir kabahat işlemişim, kötü bir söz söylemişim? Val-lâhi ben onun işini pekiştirmek için ayağa kalkmışım!” diyerek dert yamaya başladı. **Mescit'in** kapısında **Muavviz bin Afrâ** ile karşılaştı.

Muavviz, ona:

“Yazıklar olsun sana! Ne oldu sana?” diye sordu.

Abdullah bin Übey bin Selûl:

“Onun işini **pekiştirmek** için ayağa kalkmışım. Sanki büyük bir kabahat işlemişim, kötü bir söz söylemişim **gibi**, onun ashâbından birtakım adamlar yerlerinden **fırlayıp** üzerime yürüdüler, beni çekmeye, itmeye, suçlamaya, a-zarlamaya **başladılar**. Hâlbuki ben onun işini pekiştirmek için kalkmışım!” dedi.

Muavviz:

“**Yazıklar** olsun sana! Dön de, Resûlullah Aleyhisselâm senin için Allah’tan af ve mağfiret dilesin!” dedi.

Abdullah bin Übey bin Selûl:

“Vallâhi onun benim için af ve mağfiret dilemesini istemiyorum!” dedi. Mescit’te Müslümanlarla **birlikte** oturduğunu gördüğü **oğluna** da:

“Muhammed beni **Sehl** ve **Süheyl**’in hurma kurutma yeri olan(!) Mescit’ten **çıkardı!**” dedi.

Baş Münâfığın Faaliyeti Ve Çirkin Sözleri

‘Sakin yurdunuzu ve mallarınızı bırakıp gitmeyiniz!’

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz tarafından yurtlarından kovulan, **Benî Nadîr Yahûdileri**, birkaç gün içinde yol hazırlığına başladılar. **Zülcedr Melası**’nda bulunan binek develerini getirmek için adam gönderdiler. **Eşcâ Kabîlesi** halkından da, develer **kirâladılar**. Onların böyle hazırlandıkları sırada, münâfıkların başı **Abdullah bin Übey bin Selûl**, onlara, adamlarından **Süveyd ile Dâis**’i gönderdi. Bu zat ve yanındakiler, **Nadîr Oğulları Yahûdileri**’ne gidip:

Abdullah bin Übey bin Selûl, size, “Sakin yurdunuzu ve mallarınızı bırakıp gitmeyiniz! Kalenizde oturunuz! Benim yanımda bulunan kaviminden ve başka Araplar’dan iki bin kişi sizinle birlikte kalenize girecekler, hepsi ölmeyi **göze** alacaklardır! Kurayzâ Oğulları Yahûdileri de size **yardım** ederler,

sizi bırakmazlar! **Gatafan**'dan olan müttelikleriniz de size yardım ederler! diyor” dediler.

Abdullah bin Übey bin Selûl, *Benî Nadîr Yahûdileri*'yle **Peygamberimiz (SAV) Efendimiz** arasında, çarpışma olmasını çok istiyor, **Huyey bin Ahtab**'a haber gönderip, onu çarpışmaya teşvik etmekten geri durmuyordu. **Huyey bin Ahtab** da, onun sözüne **aldanarak**:

‘Bizim yurdumuzu ve mallarımızı bırakıp gitmeyeceğimizi **bilsin**, elinden geleni geri koymasın, yapsın!’ diye **Muhammed**'e haber gönderirim. Kalelerimizi onarır, içlerine **gireriz**. Büyük kapı ve sokakları tutarız. Kalelerimize taş taşırız. Yanımızda bir yıl yetecek kadar yiyeceğimiz de var! Kalelerimizdeki suyumuzun da kesilmesinden korkumuz yok! Muhammed bizi bir yıl muhasara **etmeyi** göze alabilir mi? Bunu göze alamaz!” dedi. Kardeşi **Cüdey bin Ahtab**'ı Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'e **gönderdi** ve:

“Biz yurdumuzdan çıkıp gitmeyeceğiz, elinden geleni yap, geri bırakma!” **dedirtti**.

“Besle köpeği, yesin seni! ‘Besle kargayı, oysun gözünü!’

Bu söz, Abdullah bin Übey bin Selûl'e **âittir**.

Baş **münâfık**, *Sinan ile Cahcah* arasında çıkan bir hâdise sırasında, münâfıklardan Mâlik, Dâis, Süveyd, Evs bin Kayzî, Muattib bin Kuşeyr (veyâ Kays), Zeyd bin Lusayt (veyâ Salt), Abdullah bin Nebtel ve daha **başkaları** ile birlikte **oturuyordu**. *Cahcah*'ın, ‘Ey Kureyş hânedânı! Yetişin!’ **diyerek** haykırdığını işitince:

Abdullah bin Übey bin Selûl, ‘Ey Evs Oğulları! Ey Hazrec Oğulları! Dostunuz ve müttelikiniz olan **Sinan bin Veber el-Cühenî**'ye yardımcı olunuz!” **dedi** ve bu kadarla da kalmadı; **yanında**, kendi kavminden, kabilesinden olan, bâzı **kimseler** ve o sırada pek genç olan, **Zeyd bin Erkam** da bulunduğu hâlde:

“Demek onlar böyle yaptılar ha? Kendi yurdumuzda bize hâkim oldular, **çoğaldılar**, bize karşı soy soplalarıyla, çokluklarıyla **iftihar** ettiler! Vallâhi, Kureyşliler'in Müslümanları ile misâlimiz, ancak, evvelkilerin şu mesellerinde dedikleri gibidir: ‘**Besle köpeğini, yesin seni!**’

“*Amma vallâhi, Medîne’ye dönersek, muhakkak, en şerefli ve güçlü olan, şerefsiz ve güçsüz olanı oradan sürüp çıkaracaktır!*” dedikten sonra kavminden yanında bulunanlara **yöneldi** ve:

“*Bu, sizin kendi kendinize yaptığınız bir şeydir: Beldelerinizi onlara helâl ettiniz, peşkeş çektiniz! Mallarınızı onlarla bölüştünüz! Vallâhi, eğer siz ellerinizdekini tutar, onlardan esirgerseniz, muhakkak, sizin yurdunuzdan başka bir diyâra yönelir, giderler! Sizler onların uğrunda ölüp evlâtlarınızı yetim ettiniz ve azaldınız, onlar ise çoğaldılar. Onun [Resûlullahın] yanındakilere nafaka [zekât ve sadaka] vermeyin ki, onlar onun etrâfindan dağılıp gitsinler!*” **dedi.**

Zeyd bin Erkam, Abdullah bin Übey bin Selûl’ün meclisinden kalkıp, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz’in yanına geldi. Abdullah bin Übey bin Selûl’den işittiklerini haber verince, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, **renkten** rene **girdi.**

Peygamberimiz (SAV)’in Efendimiz yanında, **Hz. Ebû Bekir**, **Hz. Osman**, **Sa’d bin Ebî Vakkas**, **Muhammed bin Mesleme**, **Evs bin Havlî**, **Abbâd bin Bîşr** gibi, **Muhâcir** ve Ensar ashâbından, **daha bâzıları vardı.**

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, **Zeyd bin Erkam’a:**

“*Ey çocuk! Ona (karşı herhangi birşeyden dolayı) kızmış olmayasın?*” diye **sordu.** Zeyd bin Erkam:

“*Hayır! Vallâhi, ben bunları ondan işittim!*” **dedi.** Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, ‘*İşittiklerinden, yanılmış olmayasın?*’ diye **tekrar** sordu. Zeyd bin Erkam:

“*Hayır, Yâ Rasûlallah! Yanlışım yok!*” **dedi.**

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, yine “*Onun hakkında sen bir benzetme, bir yakıştırma yapmış olmayasın?*” diye **sordu.**

Zeyd bin Erkam:

“**Hayır**, vallâhi yâ Rasûlallah! Ben **bunları** ondan **işittim!**” dedi. Abdullah bin Übey bin Selûl’ün **söyledikleri**, *ordugâha* yayıldı. Halk arasında, onun sözünden başka, konuşulan söz yoktu. *Ensardan bir topluluk*, **Zeyd bin Erkam**’ı tevbeye **dâvet** ettiler ve:

“*Sen, kavminin büyüğüne söylemediği şeyi söyledi demekle büyük zulüm ve haksızlık ettin! Akrabalık haklarını kopardın!*” diyerek **kınadılar**.

Zeyd ise:

“*Vallâhi*, Hazrec kavmi arasında, bana **Abdullah bin Übey bin Selûl**’den daha sevgili bir adam yoktu. *Vallâhi*, bu **sözleri** babamdan da **işit-miş olsaydım**, ben onu Resûlullah Aleyhisselâma **eriştirirdim!**”

“*Yüce Allah*’ın peygamberine bu hususta vahiy **indirip**, benim **mi** yoksa başkasının **mi** yalancı olduğunu bildireceğini ve Resûlullah Aleyhisselâmın benim sözlerimi doğrulayacağını **umuyorum**.” dedi ve:

“*Allah*’ım! Peygamberine, benim sözlerimi doğrulayacak **vahyini** indir!” diyerek **yalvardı**.

Hz. Ömer’in Peygamberimiz (SAV)’e Teklifi

Bunlar üzerine Hz. Ömer Peygamberimiz (SAV) Efendimiz’e bir **teklifte** bulundu:

“*Abdullah bin Übey bin Selûl*’ün **boynunu** vurayım! *Yâ Rasûlallah!* Eğer **onu** Muhâcirler’den birisinin, öldürmesini uygun **görmezsen**, Sa’d bin Muaz’a veyâ Muhammed bin Mesleme’ye **emret!** Onu onlar **öldürsünler!** *Yâhut emret!* Abbâd bin Bîşr **gidip** öldürsün **onu!**” dedi. Peygamberimiz (SAV) Efendimiz:

“*Nasıl olur yâ Ömer!* Bu kim? **Halk**, aralarında, ‘Muhammed ashâbını öldürüyor!’ demezler **mi?** Hayır! Ben böyle bir şey yapmayacağım! Sen hemen yolculuğa hazırlanmaları için Müslümanlara seslen!” **buyurdu**.

Bunun üzerine **Müslümanlar**, yerlerini bırakarak, yola devam ettiler.

Münâfıklık Alâmetlerinden “İnkâr Etmek

Abdullah bin Übey bin Selûl, *Zeyd bin Erkam*'ın **işittiği** şeyi *Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'e bildirmiş olduğunu haber alınca*, *Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'in yanına* geldi ve:

“Allah'a yemin ederim ki; Zeyd'in sana söylemiş olduğu sözleri ben söylemedim ve konuşmadım!” dedi.

Baş Münâfığın Üzücü Davranışları

O sırada, *Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'in yanında bulunan* Ensar'dan bâzı **sahâbiler** de, *Abdullah bin Übey bin Selûl'ün kavmi içinde şerefli ve itibarlı bir kişi oluşundan dolayı*, kendisini savunmak ve kayırmak için:

“Yâ Rasûlallah! Çocuk, vermiş olduğu haberinde, belki de Abdullah bin Übey bin Selûl'ün; öyle söylediğini sanmış, işittiği sözü aklında iyi tutamamış olabilir.” dediler.

“Vallâhi Yâ Rasûlallah! İstersen, Sen onu medîne'den sürer çıkarırsın!”

Medîne'ye doğru hareket edildiği sırada, Useyd bin Hudayr, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz'in yanına varıp kendisine peygamberlik selâmıyla selâm verdikten sonra:

“Ey Allah'ın Peygamberi! Vallâhi, bilinmeyen bir saatte hareket ettin. Sen böyle bir saatte yola çıkmazdın!” dedi.

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz:

“Adamınızın söylediği şey sana haber verilmedi mi?” diye sordu.

Useyd b. Hudayr:

“Hangi adam yâ Rasûlallah?” dedi.

Peygamberimiz (SAV):

“Abdullah bin Übey!” diye **buyurdu**.

Useyd bin. Hudaýr:

“*Ne söylemiş o?*” diye **sordu**. Peygamberimiz (SAV):

“*O, ‘Medîne’ye dönersek, muhakkak, aziz olan **zelîl** ve **hakîr** olanı oradan çıkaracaktır’ demiş!*” **buyurdu**.

Useyd b. Hudaýr:

“*Vallâhi yâ Rasûlallah! İstersen, sen onu Medîne’den sürer çıkarırsın! **Vallâhi**, zelîl olan **odur!** Aziz olan ise **sensin!** Yâ Rasûlallah! Ona sen yine de şefkatle muamele buyur!*”

“*Vallâhi, Allah seni bize getirdiği sırada, kavmi olan **Hazrecliler** onun başına giydirecekleri **krallık tâcı** için cevherler **diziyorlardı!** O, elinden saltanatı senin çekip aldığını **santıyor!**” **dedi**.*

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, *o gün Müslümanlarla birlikte akşama kadar ve bütün gece yola devam etti. Sabah **olup** Güneş’in harareti bunaltmaya başlayınca, orada **konakladılar**. Müslümanlar, yorgunluk ve **uykusuzluktan**, kendilerini yere **atıp** hemen uykuya daldılar.*

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz’in böyle **yapması**, Müslümanları Abdullah bin Übey bin Selül tarafından **söylenmiş** olan **sözlerle** uğraşmaktan alıkoymak içindi.

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, *oradan kalkarak, Müslümanlara **Hi-
caz** yolunu tutturdu. Bak’â adlı subaşına indi.*

Baş Münafiğa Bir Darbe: "Hangi Dostum?"

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, kendisinin ve İslâmiyet’in azılı düşmanlarından **olup**, *münâfikların da sığınağı ve dayanağı bulunan, **Kaynuka oğulları Yahûdileri**’nin büyüklerinden, **Rifaa bin Zeyd bin Tâbût**’un öldüğünü haber verdi.*

Ubâde bin Sâmit, Abdullah bin Übey bin Selül’e:

“Yâ Ebâ Hubab! Dostun öldü!” dedi. Abdullah bin Übey bin Selül:

“Hangi dostum?” diye sordu. Ubâde bin Samit:

“Ölümü İslâmiyet ve Müslüman’lar için bir fetih ve inkişaf olan kimse!”
dedi. Abdullah bin Übey bin Selül:

“Kimdir **bu?**” diye sordu.

“Rifaa bin Zeyd bin Tâbut!” dedi. **Abdullah bin Übey bin Selül:**

“Eyyah! **Vallâhi** olan **oldu!** Yâ Ebe'l-Velid! Onun öldüğünü sana kim haber verdi?” **diye** sordu.

Ubâde bin Sâmit:

“Resûlullah Aleyhisselâm şu saatte onun öldüğünü **haber** verdi?” **dedi.**

Abdullah bin Übey bin Selül, son derece üzüldü. Kendisinin elleri yanlarına düştü!

Baş Münâfığın Oğlu Abdullah’ın Teklifi

Baş münâfık Abdullah bin Übey bin Selül’ün oğlu **Abdullah**, babasının söylediklerinden haberdar olduğu zaman, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz’in yanına geldi ve:

“Yâ Rasûlallah! Bana haber verildi ki; sen, babam Abdullah bin Übey bin Selül’ü, ondan sana gelen birşey hakkına öldürmek istiyormuşsun.”

“Eğer bunu muhakkak yapmak gerekiyorsa, bana emret! Ben onun başını kesip sana getireyim! Vallâhi, Hazrec Oğulları, babasına karşı, benden daha hayırlı ve saygılı bir kimse bulunmadığını bilirler. Korkarım ki; onu öldürmeyi benden başka birisine emredersen de o da onu öldürür; ben de Abdullah bin Übey bin Selül’ün kâtilinin halk arasında gezmesine tahammül edemeyip fırsat vermeyip onu **öldürür**; bir kâfire karşı bir mü’mini öldürmüş olurum ve Cehennem’e girerim!” **dedi.**

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz:

“Hayır! Bilâkis, ona yumuşak davranınız! Aramızda kaldığı müddetçe, kendisiyle iyi arkadaşlık yaparız!” **buyurdu.**

Abdullah Babasına Diyor ki...

“*İtiraf etmeyecek olursan, senin boynunu vuracağım!*”

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz, *Akik vâdisine geldiği zaman*, baş münâfik Abdullah bin Übey bin Selül’ün oğlu Abdullah, *ilerleyip babasının önünü kesti ve ona:*

“*İzzet ve kuvvetin Allah ve Resûlü’ne âit olduğunu ikrar ve itiraf edinceye kadar, senden ayrılmayacağım!*” **dedi.**

Abdullah bin Übey bin Selül:

“*Demek, sen beni bu kadar insanın arasında Medîne’ye bırakmayacaksın, ha!*” **dedi.**

Abdullah:

“*Evet! Ben, bugün, insanlar arasında en aziz kimdir, en zelil kimdir; bunu sana öğretilinceye kadar seni bırakmayacağım! İzzet ve kuvvetin Allah ve Resûlü’ne âit olduğunu ikrar ve itiraf etmeyecek olursan, senin boynunu vuracağım!*” **dedi.**

Abdullah bin Übey bin Selül:

“*Yazıklar olsun sana! Sen gerçekten bu işi işleyecek misin?*” **dedi.**

Abdullah:

“*Evet!*” **dedi.**

Abdullah bin Übey bin Selül, **oğlunun kararlı olduğunu anlayınca:**

“Ben şehâdet ederim ki; izzet ve kuvvet Allah’a ve Resûlü’ne ve mü’minlere âittir!” demek **zorunda** kaldı.

Peygamberimiz (SAV) Efendimiz’in Abdullah’a:

“Allah seni Resûl’ünden ve mü’minlerden dolayı hayırla mükâfatlandırsın!” diyerek duâ etti ve babasının yolunu açmasını da emir buyurdu.

Asr-ı Saadet’teki Münâfıkların Düşünceleri

Baş münâfık **Abdullah bin Übey bin Selül** ile kendisine **bağlı** birtakım **kimseler**, *İslâm ordusuna katılmışlardı*. Adamları Abdullah bin Übey bin Selül’e:

“Sen, ona (Peygamber Aleyhisselam’a) şehir dışında savaşmamak husûsundaki görüşünü **açıkladın**. Bunun, atalarından gelip geçmiş olanların görüşü olduğunu **bildirdin**. Onun görüşü de, senin görüşün gibi **idi**. O, neden ise, bu görüşünden vazgeçip yanında bulunan şu gençlerin görüşlerine uydu!” **dediler**.

İslâm ordusunun içinde, *devekuşu gibi*, boynunu uzata **uzata** gelen **Abdullah bin Übey bin Selül**, Peygamberimiz (SAV) Efendimiz’in gençlerin sözünü dinlediğini bahâne ederek ve:

“Ey **insanlar!** Biz orada [Uhud’da] kendimizi ne için öldürecek **mişiz**, **bilmiyoruz?**” **diyerek**, kavminden (Hazrec Oğllarından) münâfık olan ve kuşku içinde bulunan ve kendisine uyan insanlarla **birlikte** oradan **geri** döndü.

Benî Selâme’nin kardeşi Abdullah bin Amr bin Haram, **onlara:**

“Ey kavmim! Ben size **Allah’ı**, O’ndan korkmanızı **hatırlatırım**. Kavminizi ve **Peygamberiniz’i** düşmanlarıyla karşılaştıkları zaman yardımsız bırakmamanız gerektiğini **hatırlatırım**. Size Allah’ı, dininizi ve Peygamberinizi **hatırlatırım**. O Peygamberiniz’i ki, **Medîne’ye** gelip sığındığı zaman, kendinizi, oğullarınızı koruyup savunduğunuz gibi, onu da koruyacağınız, savunacağınız hakkındaki **şartı** size **hatırlatırım!**” **dedi**.

Onlar:

“Biz sizin muhakkak çarpışacağınızı **bilsek**, size tâbi **olurduk**, sizi bırakmazdık. Fakat biz bir çarpışma olacağını **sanmıyoruz!**” diyerek çekip gittikleri zaman, **Abdullah bin Amr bin Haram**, onlara:

“Ey Allah düşmanları! **Allah** kahretsin sizi! Allah **belânızı** versin sizin! **Allah**, Peygamber’ini, mü’minleri, sizin **yardımanızdan müstağni kılacaktır!**” dedi.

Geri dönenler, *İslâm ordusunun üçte biri kadardı*. Üçyüz civârındaydı. *İslâm ordusunun mevcudu, yediyüz* kişiye düştü.

Abdullah bin Übey bin Selül, böylece, kendisine uyanlarla birlikte, *İslâm ordusundan ayrılıp geri döndüğü zaman*, İslâm ordusundan iki zümrenin; *Hazrecîler’den Selime Oğulları* ile Evsîler’den **Hârise Oğulları**’nın elleri **yanlarına** düştü, onlar da geri dönmeye meylettiler. Abdullah bin Amr bin Haram **dönüp** geldiği zaman, *Peygamberimiz (SAV) Efendimiz*, Müslümanların saflarını düzeltmekte idi.

Sonuç I

İslâm’da Bilimsel Bâzı Sınıflamalar

İslâm Dini’ne göre, İslâm’a inanmayanlara, gerçekleri örten anlamında, kâfir denir. *İtikâdî Münâfık ve Amelî Münâfık olmak üzere*, iki kısımda düşünülebilen, **Münâfık ise**, *sistematik anlamda*, kâfirlere **değil** de, *ama gerçekte kâfir olan*, Müslüman **görünümlü** kâfirler için, *kullanılan bir isimdir*.

Sizin anlayacağınız, genel bir **sınıflamada**, Müslümanlar, **Mü’min** ve **Münâfık** olmak üzere, *iki kısımdır*. Başka bir sınıflamada **Müslümanlar**, **3 grupta da tolanabilirler**; **Mü’min**, **Münâfık** ve **Fâsık** adları altına... *İtikâdî Münâfık ve İtikâdî fâsıklar, kâfirlikte tekleşirler...*

Mü’min ya da *îmanlı bir Müslüman*, Peygamber (SAV♥) Efendimiz’in, *Allah’tan (CC*) getirip, tebliğ* buyurduğu, bütün **hükümleri**, *kalbi ile tasdik*, dili ile **ikrar** eden (söyleyen), *insana denir*.

♥ SAV kısaltması, “Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem - Allah O’na salât etsin.” demektir.

* CC kısaltması, “Celle Celâlühü - O’nun şânı çok yücedir.” demektir.

Peygamber (SAV) Efendimiz'in tebliğ buyurduğu, İslâm dinine, aslında îman etmediği hâlde, inanmış gibi görünen, ikiyüzlü bir kimseye İtikâdî Mûnâfık denir.

İtikâdî Mûnâfıklar⁶, Müslümanlar indinde Mü'min, Allâhü Teâlâ nazârında kâfirdirler. Bunlar, ek (fazladan olan) ikiyüzlülükleri nedeniyle, Cehennem'de, kâfirlerlerden daha derin çukurluklarda bulundurulacaklardır / (cezâlandırılacaklardır)⁷. 'Biz Müslümanız' dedikleri için, Peygamber (SAV) Efendimiz, bunların ikiyüzlülüklerine ve her türü sıkıntılarına katlanmış, hiçbir zaman, onları ortadan kaldırma yoluna gitmemiştir. Gösterilen bu itinâ bize, Müslüman olmanın önemini algılamamız için olduğu gibi, insanların kalplerini okumanın, dıştan bakarak, mümkün olmadığını vurgulamak içindir.

Allâhü Teâlâ, itikâdî mûnâfıklar hakkında oldukça anlamlı âyetler göndermiştir:

'Mûnâfıklar ve kalblerinde hastalık olanlar şöyle diyorlardı: "Bunları (Müslümanları) dinleri aldattı." Oysa kim Allah'a tevekkül ederse, şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sâhibidir"⁷.

"Ey Peygamber, Allah'tan sakın, kâfirlere ve mûnâfıklara itaat etme! Şüphesiz Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sâhibidir"⁸.

"Ey Peygamber! Allah'a karşı gelmekten sakın! Kâfirlere ve mûnâfıklara itaat etme! Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sâhibidir"⁹.

"Siz, özür dilemeye kalkmayın! Siz, îman ettiğinizi söyledikten sonra, küfrettiniz! İçinizden bir zümreyi affetsek bile, diğer zümreyi, onlar cürümlerinde ısrar eden kimseler oldukları için, azâbımıza uğratacağız"⁹.

"Mûnâfık erkekler de, mûnâfık kadınlar da birbirinin parçasıdır. On-

⁶ Temiz, M., *Târihî Mûnâfıklar*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi,

<http://mtemiz.com/bilim/TARİHİ%20MÜNÂFIKLAR.pdf> YA DA

<http://mtemiz.com/bilim/TARİHİ%20MÜNÂFIKLAR.doc>, En Son Erişim Tarihi, 24.04.2014.

⁷ Pehlivan, R., *İman Ve İnkâr Açısından İnsanlar*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi,

<http://www.zehirli.org/itikadi-konular/iman-ve-inkar-acisindan-insanlar.html>, En Son Erişim Tarihi: 07.02.2014.

⁸ Enfal Sûresi, âyet 49.

⁹ Lokman Sûresi, âyet 1.

³ Ahzâb Sûresi, Âyet 1.

⁹ Tevbe Sûresi, âyet 66.

lar kötülüğü emreder, iyilikten vazgeçirmeye uğraşırlar. Ellerini yumarlar. Onlar Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu! Şüphe yok ki, münâfıklar fâsıkların tâ kendileridirler!¹⁰“

“Allah, erkek münâfıklara da, kadın münâfıklara da, bütün kâfirlere de, kendileri içinde temelli kalmak üzere, **Cehennem ateşini** va'd etti. Bu, onlara yeter! Allah onları rahmetinden kovdu! Onlara bitmez tükenmez bir azab vardır¹¹.”

“De ki: ‘Size bundan daha kötüsünü haber vereyim mi? Allah’ın lânet ve **gazap** ettiği, aralarından **maymunlar** ve **domuzlar** çıkardığı kimseler ile şeytana tapanlardır ki, işte Allah katında bunların yeri daha kötü ve doğru yoldan daha sapıktır. Onlar size geldikleri zaman îman ettik!’ derler. Hâlbuki **onlar** muhakkak küfür ile girmişler, yine muhakkak küfür ile çıkmışlardır. Allah onların neler gizlemekte olduğunu çok iyi bilendir¹².”

“Ehl-i Kitap’tan o küfreden kardeşlerine: ‘Andolsun, eğer siz yurdunuzdan sürülür, çıkarılırsanız, biz de muhakkak sizinle çıkar, gideriz! Sizin aleyhinizde, hiçbir kimseye hiçbir zaman îtaat etmeyiz! Eğer sizinle harp edilirse, muhakkak ve **muhakkak**, biz size yardım ederiz!’ demekte olan o münâfıkları görmedin **mi**? Hâlbuki Allah **şehâdet** eder **ki**, onlar muhakkak yalancıdır- lar!”

“Andolsun **ki**; onlar yurtlarından çıkarılacak olurlarsa, bu münâfıklar onlarla birlikte çıkıp gitmezler! Eğer onlar muharebeye tutuşurlarsa, yardım **da** etmezler! Şâyet yardım etseler bile, andolsun **ki**, mü’minler karşısında dayanamayarak arkalarına **dönüp** kaçarlar! Sonra **da**, kendileri hiçbir yerde yardım **göremezler!**”

“O **münâfıklar** ve Yahûdiler, müstahkem kasabalarda yâhut duvarlar arkasında, surlar, hisarlar içinde siperlenmeden, sizinle toplu bir hâlde **ça-pışamazlar.**”

“Nadîr Oğulları’nı muharebeye teşvik eden münâfıkların hâli **de**, şeytanın hâli gibidir: Çünkü şeytan insana ‘Küfret!’ der **de**, o küfredince, ‘Ben gerçekten senden **uzağım!** Çün-kü ben Âlemlerin Rab’bi olan Allah’tan **kor-karım!** der[‡].”

¹⁰ Tevbe Sûresi, âyet 67.

¹¹ Tevbe Sûresi, âyet 68.

¹² Mâide Sûresi, âyet 60.

[‡] El Haşr Sûresi, âyet 11-17.

“Allah, münâfıkların **erkeklerine**, kadınlarına ve bütün **kâfirlere** sonsuza dek olmak üzere, Cehennem ateşini va’detti. O, onlara yeter. Allah, onları **rahmet** alanından **uzaklaştırdı**. Onlara sürekli bir azap vardır¹³.”

‘O gün **münâfık** erkekler ve **münâfık kadınlar** o îman edenlere şöyle diyeceklerdir, “Bize bakın da sizin nûrunuzdan alalım?” **Onlara**, “Arkanıza dönün de nur arayın!” denilir. Aralarına kapılı bir sur çekilir ki, onun içinde **rahmet**, dışında da azap vardır¹⁴.‘

Sonuç II Amelî Münâfıklık

Amel (İş, ibâdet, çalışmak), **namaz gibi bedenle**, zekât gibi **mal** ile ya **da Hac gibi, hem** beden ve hem **de malla yapılmaktadır**. **Şeriat**’ın (İslâm’ın), **Beş Duyu organlarına ilişkin, kurallarına uymak da** ve **İnsanlarla İlişkiler de**, bedenle yapılan, **ibâdetlerdendir**.

Şeriat’ın (İslâm’ın), **Beş Duyu organlarına ilişkin**, kurallarına uymak ve **insanlarla yapılan ilişkiler, bedenle** yapılan, **ibâdetlerin en önemli kısımlarındandır**. Beş Duyu içindeki **dil, îmânî açıdan, hayâti** bir önem taşımaktadır. Nitekim bu nedenle Peygamberimiz (SAV), “**Susan kurtuldu!**”¹⁵ buyurmuşlardır.

“Susan kurtuldu!” ne demek?

Gerek iyi yönde ve gerekse kötü yönde, ağızdan **çıkan, her bir söz, senet** gibi önemlidir. **İslâm’a göre**, ağızdan **çıkan, her bir söz**, artık senin **değildir**; yayından **çıkan ok gibi**, hedefine **varmış** olup, **senin dışında**, mânevî açıdan, **artık, o sözün icrâsına başlanır**.

Demek oluyor ki **bu, sözlerimizin doğruluğuna, yanlış ve yalan olmamasına**, çok **dikkat** edeceğiz **demektir**. **Bu nedenle**, atalarımızın söylediği, “**Söz namustur**” sözü, **denenmiş** ve sosyal bir **formül** ya **da kânun hâline** gelmiş **bir sözdür** ve bunun için **önemlidir...**

¹³ Tevbe Sûresi, âyet 68.

¹⁴ Hadid Sûresi, âyet 13.

¹⁵ Temiz, M., **Güzel Söz Gibi Olanı Var mı? Kurtuluşun Sırrı: “Susan Kurtuldu”**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://gayalo.net/dosyalar/Guzel%20Söz%20Gibi%20Olanı%20Var%20Mı.pdf> YA DA <http://gayalo.net/dosyalar/Guzel%20Söz%20Gibi%20Olanı%20Var%20Mı.doc>, En Son Erişim Tarihi: 24.07.2013.

İmam-ı Gazâli'nin, İhyâ adlı eserinde, 'Az konuşan az hatâ yapar' demesi de, aynı kapıya açılmaktadır. Şimdi, "Susan kurtuldu!" demek, Gazâli'nin, 'Az konuşan az hatâ yapar' demesinin, limitteki suskun hâli değil midir? Yâni, 'Az konuşan az hatâ yapar' ise, teorik olarak susan bir insan, 'hiç hatâ yapmaz' demek değil midir?

Peygamberimiz (SAV), "**Susan kurtuldu!**" demekle, günahların büyük bir kısmının **da** dil ile yapıldığına işâret **etmektedir**. Nitekim **Peygamberimiz (SAV)'in**, 'Bana iki çenesi ve iki bacağı arasını koruma husûsunda **garanti** verene, ben **de** Cenneti **garanti** veririm' hadisini¹⁶ **de** bilmeyen yoktur...

İnsanlarla İlişkiler konusundaki, '**İnsan Hakları**'¹⁷ ortaya atılınca bu **husus**, günümüzde kavramlaşmıştır. **İnsan Hakları** bugün de, **günah** açısından, ayrı bir **önemdedir**. **Dikkat ederseniz, bu** ilişkilerde de, **ayrıca, dilin fonksiyonu da az değıldir**.

İslâm'a inandıkları hâlde, **amel** yönünden **bâzi yanlışlıkları olan**, insanlara **Amelî Münâfık** denir. *Bu hâtaların başında, dil ve İnsanlarla İlişkiler, önemli rol oynar.*

Amelî münâfıklar, konuştuklarında yalan söylerler; söz verdiklerinde, sözlerinde **durmazlar**; emânete **hiyânet** ederler. **Bunlar, amel yönüyle, fâsık ve günahkâr** demektir; **hâtaları îtikâdî olmadığı için**, son ana kadar, **İslâmî İtikat** açısından, îmanlarını **koruyabilirlerse, Cehennem'de ebedî kalmayacaklardır**.

Başka bir sebepten, İslâmî İtikatları bozulmamış olan, bu amelî münâfıklar da, defolu bir îmana sâhip olsalar bile, mü'minler grubundadırlar.

Bir Buharî hadisinde buyurulmuştur ki:

*"Münâfığın üç alâmeti vardır: Yalan söyler, sözünde **durmaz** ve emânete **hiyânet** eder."*

¹⁶ La Tahzen, **En Güzel Hadisler**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://islamguzelahlaklir.blogspot.com/2013/11/en-guzel-hadisler.html?m=1> En Son Erişim Târihi, 01.05.2016.

¹⁷ Temiz, M., **Allah (CC) Hakkı ve İnsan Hakları**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, [http://mtemiz.com/bilim/ALLAH%20\(CC\)%20HAKKI%20VE%20İNSAN%20HAKLARI.pdf](http://mtemiz.com/bilim/ALLAH%20(CC)%20HAKKI%20VE%20İNSAN%20HAKLARI.pdf) YA DA [http://mtemiz.com/bilim/ALLAH%20\(CC\)%20HAKKI%20VE%20İNSAN%20HAKLARI.doc](http://mtemiz.com/bilim/ALLAH%20(CC)%20HAKKI%20VE%20İNSAN%20HAKLARI.doc), En Son Erişim Târihi, 01.05.2016.

Münâfiklık hakkında başka hadisler de vardır¹⁸:

“Mü'min'in hastalığı günahlarına **kefâret** olur. İyileşince bundan **ibret** alır. **Münâfik** ise, bağlanıp sonra salıverilen deveye benzer. Deve, niçin bağlandığını ve niçin salındığını bilmediği gibi, **münâfik** da, hasta olup iyileşince, bundan **ibret almaz.**”

“Münâfiklar Kur'a'nı öğrenirler, ilim ehliyle mücâdele ederler.”

“Münâfiklar, ikindi namazını akşama doğru kılarlar.”

“Münâfiklarla bizim aramızdaki eman (korkusuzluk, eminlik) namazdır.”

“Münâfiklar, yatsı ve sabah namazına devam edemez.”

Sonuç III

Kâfir Ve Mü'min

İmanın Şartları'nı yerine getirmeyenlere, genel sınıflamada, **teknik ya da bilimsel anlamda, kâfir (gerçeği-hakkı örten)** denir.

Kâfir olanlar, **İslâm'ın Şartları'nı yerine getirseler bile**, îmansız oldukları, **yâni Mü'min olmadıkları için**, bunların **ibâdetleri**, Allah (CC) tarafından kabul edilmezler; Allah'ın (CC) indinde o **kimseler**, bu amelleri yapmamış gibidirler. Bunların Âhîret'teki yerleri **Cehennem**'dir.

Gerçek İslâm inancı **odur ki**, bir **kimse**, Kur'an'ın bütün hükümlerine inansa da, **yalnız bir tânesine**, meselâ diyelim **ki**, bir harfine inanmasa, onun yanlış olduğuna hükmetse, onun bu **kararı**, Kur'an'ın **eksikliğine** delâlet ettiği için, bu da **'haşa'** Allah'ın (CC) bir noksanlığını çağrıştırdığından dolayı, o kişinin İslâm inancı **yok** olur. Çünkü bütün **Müslümanlar**, Kur'an'ın Allah (CC) **kelâmı** olduğunu, onda bir **eksikliğin** mümkün olamayacağını **bilirler** ve öyle **inanırlar**. İnanç **noksanlık** kabul **etmez**, çünkü...¹⁹.

¹⁸ www.ilahi.org, **Münâfik Kime Denir Ve Alametleri. Okumanızı Tavsiye Ederim.**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://www.ilahi.org/modules.php?name=Forums&file=viewtopic&t=64212>, En Son Erişim Tarihi, 07.02.2014.

¹⁹ Temiz, M., **Dinî Cehâletin Turnosol Kâğıdı Şeriat**, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://mtemiz.pamukkale.edu.tr/bilim/D%C4%B0N%C3%8E%20CEH%C3%82LET%C4%B0N%20TURNOSOL%20K%C3%82%C4%9EIDI,%20%C5%9EER%C4%B0AT.pdf> YA DA

İslâm'da inanılacak **hususlar**, 6 grupta özetlenmiştir. Bunlara **Îmânın Şartları** deniyor.

Îmanın Şartları'nı şöyle sıralamak mümkündür:

- 1) *Allah'ın (CC) varlığına, birliğine inanmak,*
- 2) *Meleklerin varlığına inanmak,*
- 3) *Allah'ın (CC) peygamberlere gönderdiği kitapların asıllarına ve içeriklerine inanmak,*
- 4) *Kadere inanmak,*
- 5) *Allah'ın (CC) gönderdiği peygamberlere ve bunların getirdiklerinin hak (doğru-gerçek) olduklarına inanmak,*
- 6) *Âhîret günününün olacağına ve orada olacak olan hesâba inanmak...*

Bunlara inananlara, *genel anlamda*, **Mü'min** Müslüman denir. **Mü'min** Müslüman olunca, **sıra**, *dinin 5 grupta özetlenen*, **ibâdetlerini** yapmaya ve yasaklarına uymaya gelmektedir.

Beş grupta özetlenen, emirlere **İslâm'ın Şartları** denir. İslâm'ın Şartları:

- 1) *Allah'tan (CC) başka tanrı olmadığına, Hz. Muhammed (SAV)'in O'nun kulu ve Resûlü olduğuna inandıktan sonra,*
- 2) *Namaz kılmak,*
- 3) *Oruç tutmak,*
- 4) *(Gücü yetenler için) Hac'ca gitmek,*
- 5) *(Zengin olanlar için) kurban kesmek olarak sıralanmaktadır.*

<http://mtemiz.com/bilim/D%C4%B0N%C3%8E%20CEH%C3%82LET%C4%B0N%20TURNOSOL%20K%C3%82%C4%9EIDI,%20%C5%9EER%C4%B0AT.doc>, En Son Erişim Târihi, 07.02.2014.

İslâm inancına göre, İslâm'ın emir ve yasaklarına Şeriat (şartlar) da denir. Şeriat (şartlar), İslâm'ın bütün emir ve yasaklarını kapsadığı için, İslâm Dini demektir²⁰. Şeriat'i hayatlarına uygulayanlara Mü'min denir.

İmanın Şartları'nı, açıktan açığa, ilân edenlere Müslüman denir.

Dışarıya karşı inanmış göründükleri hâlde, Müslüman kapsamına girenler arasında, İmanın Şartları'ndan bir veyâ bir kaçına içinden inanmayanlara, meselâ yalan söyleyen, verdikleri sözde durmayan, emânete hıyânetlik yapanlara ya da Kur'an'ın, bir harfinin bile, gerçekliği husûsunda tereddüt-lü olup inamayanlara, genel tasnifte, Münâfik denmektedir.

İmanın Şartları'na inandığını, hem dışarıya karşı söyleyen ve hem de bunlara, kalben noksansız, inanan her bir kişi, hem insanlar nazârında ve hem de Allah (CC) nazârında, Mü'min Müslüman'dır.

Hem insanlar ve hem de Allah (CC) nazârında mü'min (inanmış) olan, bir Müslüman, amelleri (ibâdetleri), yerine getirmiyorsa, genel sınıflamada, bu insana, Günahkâr (Fâsik); ibâdetleri, yeterince, yapıyorsa Mü'min denir. Aslında, itikadî kusursuz olan, bir Müslüman mü'min'dir. Çünkü günahsız mü'min yoktur.

İslâm'a ilişkin, bu tip bilgilerden yoksun olanlar (dinî câhiller), İslâm dini söz konusu olduğunda, "Elhamdülillah Müslüman'ım" dedikleri hâlde, söz Şeriat'e geldiğinde, "Ben Şeriat'e karşıyım" demekten de çekinmemektedirler.

'Şartlar' demek olan ve dinde 'dinî şartlar' anlamında kullanılan, Şeriat'e karşı olan, bu "zır câhiller", bir 'kavram kargaşasının kurbanları olarak', imanlarını tehlike içine sokmaktadırlar²¹

²⁰ Temiz, M., *Dinî Cehâletin Turnosol Kâğıdı Şeriat*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://mtemiz.pamukkale.edu.tr/bilim/D%C4%B0N%C3%8E%20CEH%C3%82LET%C4%B0N%20TURNOSOL%20K%C3%82%C4%9EIDI,%20%C5%9EER%C4%B0AT.pdf> YA DA <http://mtemiz.pamukkale.edu.tr/bilim/D%C4%B0N%C3%8E%20CEH%C3%82LET%C4%B0N%20TURNOSOL%20K%C3%82%C4%9EIDI,%20%C5%9EER%C4%B0AT.doc>, En Son Erişim Tarihi, 07.02.2014.

²¹ Temiz, M., *Dinî Cehâletin Turnosol Kâğıdı Şeriat*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, <http://mtemiz.pamukkale.edu.tr/bilim/D%C4%B0N%C3%8E%20CEH%C3%82LET%C4%B0N%20TURNOSOL%20K%C3%82%C4%9EIDI,%20%C5%9EER%C4%B0AT.pdf> YA DA <http://mtemiz.pamukkale.edu.tr/bilim/D%C4%B0N%C3%8E%20CEH%C3%82LET%C4%B0N%20TURNOSOL%20K%C3%82%C4%9EIDI,%20%C5%9EER%C4%B0AT.doc>, En Son Erişim Tarihi, 07.02.2014.

İslâmî değerleri kabul etmeyip hakâret edenler de İslâm dışıdır
Doğal Ve Çukursal Mağaralar (Projesi), Alındığı İnternet Elektronik Adresi,
[http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20\(PROJESİ\).pdf](http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20(PROJESİ).pdf)

Bu zir câhillere her yerde, her grup içinde rastlanmakla berâber, daha çok, aşağıdaki resimlerde de görüldüğü gibi²³, îmansızlıklarını gizlemeyen-

²² Temiz, M., *Doğal Ve Çukursal Mağaralar (Projesi)*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi,
[http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20\(PROJESİ\).pdf](http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20(PROJESİ).pdf) YA DA
[http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20\(PROJESİ\).docx](http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20(PROJESİ).docx), En Son Erişim
Târihi: 25.08.2015.

²³ Temiz, M., *Sâhi, Bunların Her Biri De mi Atatürkçülük?* Alındığı İnternet Elektronik Adresi,
<http://mtemiz.com/bilim/SÂHİ,%20BUNLARIN%20HER%20BİRİ%20DE%20Mİ%20ATATÜRKÇÜLÜK.pdf>
YA DA

lere (açıktan söyleyenlere), çok daha fazla olarak, İnönü zihniyetlilerin, solcu ve sosyal demokratların içinde rastlanmaktadır²⁴.

İstanbul'da bir mezarlığın kapısının üstünde, “*Ruhlarına Fâtiha*” yazı-yormuş...

Bir zaman sonra, bu yazı kaldırılarak, yerine Enbiyâ Sûresi'nin 35. âyetinin Türkçesi yazılmış...

Âyetin Türkçe'si şöyle:

“*Her nefis ölümü tadacaktır²⁵.*”

Aradan zaman geçmiş...

TV'den öğrendiğimize göre, câhil fakat tanınmış birisi-ki, kimliği bence hiç önemli değil ama referansını verişimin sebebi, kafadan atmış gibi bir intibâ olmaması içindir-bu değişikliği gördüğünde, “*Her nefis ölümü tadacaktır.*” cümlesinden hoşlanmamış ve bu durumu, “*tiksindirici*” olarak nitelendirmiş²⁶...

Bu, dinî açıdan “*zır câhil*” tanımlamasına güzel bir örnektir, işte...

Tanınmış bu meşhur kadın profesör, ben inanyorum ki, din, âyet, hadis, Şeriat gibi, kendi Kültürünün bu temel esaslarını da bir parça bilmiş olsaydı, Allah'ın (CC) âyetini, ‘*tiksindirici*’ olarak, vasıflandırma hatâsına düşmeyebilirdi / düşmezdi.

Bana göre, adı geçen bu kişinin, insanlar tarafından kınanmasından daha önemlisi, bu aşağılamanın îmanî boyutudur.

<http://mtemiz.com/bilim/SÁHÍ,%20BUNLARIN%20HER%20BİRİ%20DE%20Mİ%20ATATÜRKÇÜLÜK.docx>, En Son Erişim Tarihi: 25.08.2015.

²⁴ Temiz, M., *Doğal Ve Çukursal Mağaralar (Projesi)*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi, [http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20\(PROJESİ\).pdf](http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20(PROJESİ).pdf) YA DA [http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20\(PROJESİ\).docx](http://mtemiz.com/bilim/DOĞAL%20VE%20ÇUKURSAL%20MAĞARALAR%20(PROJESİ).docx), En Son Erişim Tarihi: 25.08.2015.

²⁵ Enbiyâ Sûresi, âyet 35: “*Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle dene-yeceğiz. Hepiniz de so-nunda bize döndürüleceksiniz.*”

²⁶ DHA, CHP Millî şefini değiştirmiş durumda, *CHP'li Kadın Profesör*, Alındığı elektronik internet adresi, http://www.dha.com.tr/chp-milli-sefini-degistirmis-durumda_161096.html, En Son Erişim Tarihi: 07.02.2014.

Yukarıdaki **ifâdemde**, ‘*Kavram kargaşasının **kurbanları** olarak*’ sarfettiğim **cümle**, asıl bu ve bu gibi kimseler için kullanılmıştır.

*Sırf bu **örnek** bile, **câhil** olmanın, ne kadar büyük bir **bedele** mal olduğunun / olacağıının, **basit** bir göstergesidir.*

Mümin olanlar, Allah’a (CC) teslim olanlardır²⁷. *Müslümanlar arasında münâfiklar olabildiği hâlde, müminler arasında münâfik **olmaz**.*

Kişinin îmanının **belirtisi**, *o kişiyi iyiliklerin sevindirmesi, günah ve kötülüklerin üzmesidir. **Ama** burada, esas **olan**, iyiyi ve kötüyü tanıma meşalesidir.* Bu da, *bilimle değil, **ilimle** öğreniliyor.*

Kalp **kararması**, *günah ve günahların sonunda oluşan, **mânevî** bir hastalıktır.*

Kalp kararmasının **belirtisi** (turnusol kâğıdı) **ise**, *gerek **küçük** ve gerekse **büyük** bir günah işlediğinde, insanın **üzüntü** duymamasıdır.*

²⁷ Temiz, M., *Âyetlerle Mü'minlerin Özellikleri*, Alındığı İnternet Elektronik Adresi
<http://mtemiz.com/bilim/ÂYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.pdf> YA DA
<http://gayalo.net/dosyalar/ÂYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.pdf> YA DA
<http://mtemiz.com/bilim/ÂYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.docx> YA DA
<http://gayalo.net/dosyalar/ÂYETLERLE%20MÜ'MİNLERİN%20ÖZELLİKLERİ.docx>, En Son Erişim Tarihi:
19.05.2015, <http://gayalo.net>, <http://mtemiz.com/bilim/bilimkosesi.htm>